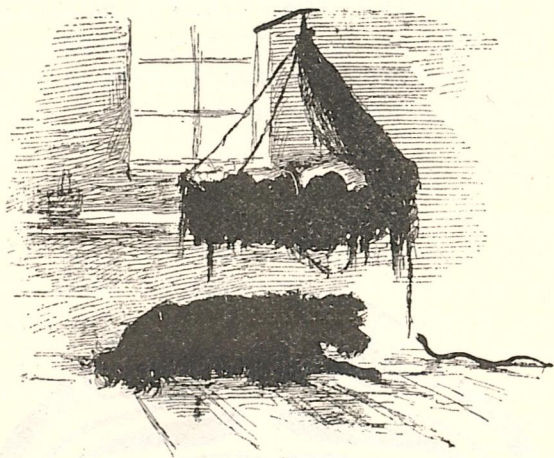

ко, промъкнала се отъ двора и почнала да пълзи покрай стѣната и да се извива на колело. Зарѣмжалъ Бѣлчо, озѣбилъ се и чакалъ. Змията допълзѣла до люлчицата на дѣтето и почнала да се повдига къмъ него. Скочилъ Бѣлчо хвърлилъ се върху отровната змия, хваналъ я съ зѣби за гърлото и почналъ да я гризе. Почналъ да скача Бѣлчо, а съ заднитѣ си крака блѣсналъ люлката тъй силно, че тя се прѣхвърлила и дѣтето се извалило изъ люлката, паднало на пода и заплакало.

Зарадвалъ се Бѣлчо че убилъ змията, отишелъ при дѣтето и почналъ да го лиже като да го утѣшава, да го забавя. Дѣтето млъкнало и задрѣмало на пода, а Бѣлчо легналъ близо до него и чакалъ господаря си; — мислило си — ще го похвалятъ за върната му служба.

Върналъ се господаря, отворилъ вратата. Хвърлилъ се върху него Бѣлчо, прѣгърналъ го и залаялъ отъ радостъ. Погледналъ господаря: люлката обвърната, дѣтето лежи на земята и не мърда, по устата на кучето имало кръвъ и то силно лаело.